

troducendi superstitionem aliquam, quæ se extendat ad prædictionem actuum humanorum, et ideo regulariter major culpa in hoc genere judiciorum committi potest. Addo etiam videri posse hoc genus præjudicii esse a Sixto V prohibitum, dum solum excipit iudicia, quæ ad navigationem, agriculturam aut rem medicam pertinent; nam hoc præjudicium de temperamentis et inclinationibus infantum ad nullum illorum membrorum pertinere videtur. Sed in rigore non videtur omnino prohibitum quoad id, quod per se malum non est, quia statim subjiciuntur hæc verba: *Aut facientes iudicia, et natiuitates hominum, quibus de futuris contingentibus, successibus, etc., aliquid affirmare audent, etiamsi non certo se id affirmare asserant aut protestentur.* Itaque nisi prædicantur futura in se ac determinate, non habet locum illa prohibitio. Qui autem solum coniectat temperamentum et inclinationem, et nihil aliud prædicat, non præjudicat futura contingentia, nec casus fortuitos; non ergo agit proprie contra hanc prohibitionem: aget autem contra prudentiam et veritatem, si certitudinem promittat, vel definitum iudicium ferat absolutum, sed ad summum suspicionem, vel limitatum iudicium, videlicet, horoscopum hunc promittere, vel quidpiam simile.

13. *Prædicere futura, quæ pendent ex libertate, est peccatum omni jure prohibitum.* — Dico tertio: prædicere futura contingentia, quæ ex libertate dependent, ex signis cæli et astrorum, superstitionis peccatum est omni jure gravissime prohibitum. Assertio est certa, et communis, D. Thom., dicta quæst. 95, art. 5, et ibi Cajetan. et alii; Anton., 2 part., titul. 12, cap. 1, § 6; Alens., Bonavent. et alii locis supra citatis; Summist., verb. *Astrologia*, et verb. *Superstitio*; et Canonistæ, in cap. 2 de Sortileg., ubi Joannes Andr. et Panormit.; Dec. in cap. *Novit*, de Judic., not. 1; plures refert Martin. del Rio, lib. 4, cap. 3, quæst. 1. Probatur primo ex veteri Testamento, Isai. 47: *Stent et salvent te augures cæli, qui contemplantur sidera, ut ex eis annunciarent ventura tibi.* Ubi Septuaginta vertunt, *astrologi cæli*, et Hieronymus addit: *Qui vulgo appellantur mathematici, et ex astrorum cursu, lapsuque siderum res humanas regi arbitrantur.* Et ex hoc loco intelligimus, quoties Scriptura augures detestatur ac prohibet, hos etiam astrologos et mathematicos comprehendere; nam, ut ait Isidorus, lib. 8 Origin., cap. 9: *Astrologi dicti sunt, eo quod*

in astris augurantur; intelligit vero de iudiciariis, quia nomen astrologi aut mathematici generalius est, et honestam artem significare etiam solet. Facit etiam illud Jerem. 10: *Juxta vias gentium nolite discere, et a signis cæli nolite metueret, quæ timent Gentes, quia leges populorum vanæ sunt*; ubi simul conjungit idololatrias, quas vias Gentium vocat, et divinationem per astra, quæ signa cæli appellat, et omnia dicit esse vana. Ex novo Testamento adduci potest illud ad Galat. 4: *Dies observatis, et menses, et tempora, et annos: timeo vos, ne forte frustra laboraverim in vobis*; nam licet, ut supra dixi, hoc testimonium alium possit habere sensum, tamen in hoc illud urget contra iudiciarios Sixtus V, in dicto Motu proprio, dicens: *Ut illos merito Apostolus arguat atque increpet illis verbis: Dies observatis, et menses, et tempora, et annos; timeo vos.* Item de his maxime videtur intelligendum quod dicitur Act. 19, *eos, qui fuerunt curiosa sectati, tulisse libros, et coram omnibus combussisse.*

14. Secundo, in cap. *Illos*, 26, quæst. 2, dicitur: *Planetarios, quos mathematicos vocant, Christiana et vera pietas repellit et damnat.* Sumptaque est hæc sententia ex Augustino, lib. 4 Confess., cap. 3, et in ea significatur, opus hoc per se esse malum ac detestabile, et non solum quia prohibitum; et cap. *Sed et illud*, inter alias superstitiones ponitur, *Requirere stellarum cursus, et ex his eventus futurorum rimari*, ex Orig., homil. 5 in Josue; et in cap. *Non liceat*, 26, quæst. 5, prohibentur Christiani *observare lunæ et stellarum cursus, aut inanem signorum fallaciam pro domo faciendam, etc.* Sumptumque est caput illud ex canonibus Martini Bracarensis, cap. 72. Intelligitur autem, juxta subjectam materiam, de observatione lunæ aut stellarum inani ac superstitiosa, et juxta *Gentilium traditionem*, ut ibidem dicitur, qui putabant lunam et stellas esse rectores orbis terrarum (ut dicitur Sap. 13), ex quorum influxu necessario cætera eveniunt, et ideo in Concilio Tolet. I, in assertione fidei dicitur: *Si quis astrologia, vel mathesi existimat esse credendum, anathema sit.* In quo modo definiendi significatur, hoc non fieri sine hæresi, de quo statim dicam. Præterea etiam jure civili damnatur hoc vitium, ut patet in leg. 2, 5 et 7, Cod. de Maled. et Mathem., et leg. *Mathematicos*, C. de Episcop. audient.

15. *Patres scripserunt contra hanc divinationem ex astris.* — Præterea contra hujus-

modi divinationem ex astris scripserunt imprimis Sancti Patres, præsertim Augustinus, dicto libr. 5 de Civitat., et 2 libr. de Doctr. Christ., cap. 20 et sequentibus, et aliis supra relatis. Euseb. lib. 6 de Præparat. evang., in principio, refert insaniam Porphyrii, qui dicebat, Deos Gentium ex stellis cognoscere omnia futura, etiam hominum facta, et ideo potuisse illa prædicere; unde conjicere licet hanc astrologiam, ejusque deceptionem fuisse originem totius operis superstitionis divinativæ. Illum vero errorem confutat Eusebius per totum illum librum, ostendens stellas non posse liberas actiones impedire; et cap. 8 refert optimam disputationem Bardesanis Syri de hac re; et cap. 9, aliam Origenis, de qua infra pauca dicemus. Libro etiam 14, cap. 4, refert Socratem distinxisse astronomiam; et ex verbis ejus colligo Socratem sensisse quamdam esse utilem, quæ ad recte cognoscenda tempora deservit; aliam nimium curiosam et parum utilem, non tamen perniciosam, nempe illam quæ nimia sollicitudine distantias astrorum, magnitudines, et similia speculatur; aliam vero esse perniciosam astrologiam, quæ, videlicet, futura inquirat; ideo enim aiebat, *omnino non esse curandum homini, ut per caelestia corpora futurorum, quæ in potestate divina sunt, cognitionem perquirat; nec enim posse homines illa cognoscere, nec diis gratum esse, si quæ illi occultarunt, ea tu diligenter inquiras.* Anastas. Nicæn., quæst. 18 in Script., ubi ex Gregor. Nazian. aliqua refert; Basil. optime, homil. 6 Hexamer., exponens illud Genes. 1: *Ut sint in signa et tempora*; nam quia his verbis abutebantur Genethiaci, ideo contra illos vehementer invehitur; eumque imitatus est Ambrosius, lib. 4 Hexamer., cap. 4. Brevius Anastas. Sinaït., lib. 4 in Hexamer., circa eadem verba, inquit: *Non ea dicit Deus, volens astrologiam docere homines, neque in sola luna et astris habere spem gubernationis, ut desipientium astrologorum videtur vanitati, etc.* Olympiod., in Eccles. 7, ita legit illa verba: *Quis novit quid sit homini bonum, aut quid futurum est sibi? Quis homini nunciabit quid post eum futurum sub sole sit? Præsens (inquit) hæc auctoritas nostri Ecclesiastæ omnem funditus evertit divinationem superstitionem, vanasque astrologorum nugas de hominum genituris. Nullus enim mortalium certam futurorum scientiam consequi potest.*

16. Præterea Cyrillus Hierosolymitanus, Catech. 4, § De statu hominis, confirmans ar-

bitrii libertatem, addit: *Neque enim ex generationis natura peccas; neque propter animam fornicaris; neque (ut nonnulli fingunt) astrorum inclinationes ad amplectendam impietatem te cogunt. Cur tua ipsius mala confiteri detrectas? cur innocuis astris culpam ascribis? Non ergo deinceps attendas astrologis, etc.*; et in fine, dicit æque esse vitandos astrologos, sicut alios augures ac divinatores. Et ideo Lactantius, lib. 2, cap. 17, æque dicit astrologiam esse a dæmonibus inventam, ac reliquas magicas disciplinas. Chrysostomus item, homil. 6 in Matth., breviter sed efficaciter confutat errores eorum, qui ex sidere, quod Christo nato Magis apparuit, colligebant veras esse astrologiæ prædictiones: *Nam si Christus (inquit) secundum leges natus est astrorum, quomodo astrologiam solvit, fatumque destruxit, omnemque artis hujus obruit officinam?* Quod latius prosequitur auctor Imperfecti, homil. 2. Neque omittam advertere, Albinum Flaccum, lib. de Divin. offic., cap. 5, illam quidem astrologiæ partem inter magicas artes et superstitiones damnatas recensere, subjungere vero: *Illius artis scientiam usque ad Evangelium fuisse concessam, ut, Christo edito, nemo exinde natiuitatem alicujus e celo interpretaretur.* Quæ verba vel impropria sunt, vel errori favent eorum, qui dixerunt hoc genus divinationis ante Christi adventum licitum fuisse, usque ad tempus in quo Christus fuit a Magis adoratus, ex tunc vero fuisse prohibitum; quem errorem Del Rio supra refert ex Salisberien- se, lib. 1, cap. 11; quamvis ille auctor non dicat simpliciter, sed *aliquatenus* illam artem tunc licuisse. Certum autem est per se non licuisse, quia errorem et malitiam continet contra rationem naturalem. Unde Albinus fortasse solum dicere voluit, eo tempore fuisse a Deo magis permissam, et quasi toleratam illam artem, sicut etiam erat permissa idololatria, non ita ut liceret, sed ita ut non puniretur, sed videretur eam dissimulare Deus. Sicut autem per Evangelium idololatria destructa est, ita etiam hujus artis malitia magis patefacta et reprobata est. Quamvis etiam ipsi ethnici olim illam reprobaverint, ut constat ex Cicero, in libro de Divin., et in disp. Phavorini apud Aulum Gel., l. 14 Noct. Atticar., c. 3.

17. *Probatur ratione, esse illicitam hanc artem.* — Tandem est ratio a priori, quia vel prædictio morum humanorum et aliorum futurorum contingentium liberorum fundatur in constellationibus et astris, tanquam in causis, et sic fundatur in hæresi; ideoque non solum

superstitiosa est, sed etiam hæresis confessionem virtute continet; vel fundatur in astris ut in puris signis, et sic continet diabolicam superstitionem, eodem modo quo alia auguria et divinationes; necesse est autem ut in altero horum fundetur; ergo non potest non continere gravissimam ac perniciosam doctrinam, et culpam. Illatio cum minori nota sunt ex generali doctrina supra data. Major vero quoad priorem partem constat, quia, ut prædictio illa possit esse certa, necesse est ut ex constellatione siderum ex necessitate inevitabili sequantur talia futura; et ita fere supponebant Gentiles antiqui; putabant enim omnia fato evenire, et inde hujusmodi divinationem et artem commendabant, ut ex Origene, Augustino, et aliis supra citatis constat, et ex Cicer., libr. de Divinat. Ergo, utendo hac arte isto modo, tollitur humana libertas, et voluntates nostræ influxibus cœlestibus ex necessitate subjiuntur, vitiaque omnia et peccata non homini, sed cœlo ejusque auctori erunt attribuenda. Denique supponitur in illo errore animas humanas, et facultates earum, intellectum, scilicet, et voluntatem, materiales esse, et corporeas, quandoquidem necessitati et influxui corporalium causarum subjiuntur. Quæ omnia sunt hæretica dogmata, et illationes sunt evidentes, et ita illis potissime utuntur Patres in locis citatis.

18. *Objectio.* — Posset vero aliquis dicere, ut talis cognitio certa ex astris habeatur, satis esse ut cœli tanquam causæ universales determinent causas secundas, etiam voluntates humanas, ad unum infallibiliter operandum; nam ad certitudinem prædictionis, satis est quod effectus sit infallibiliter futurus, et ut talis cognoscatur, etiamsi non ex necessitate eveniat, sed libere; ergo ex illa positione non sequitur, aut libertatem tolli, aut nostras voluntates necessitari ex influxu cœlorum. Aliud enim est effectum esse futurum infallibiliter, aliud esse eventurum necessario, seu ex necessitate; nam infallibilitas non infert necessitatem, nec tollit libertatem, ut in divina scientia. Similiter aliud est voluntatem determinari a superiori causa, aliud necessitari; quia (ut aliqui credunt) Deus determinat illam, et non necessitat. Ergo si quis de cœlo item respondeat, non cogetur illos errores fateri. Atque eadem ratione non sequetur cœlum, vel Deum, auctorem naturæ, esse causam peccati, nisi quoad materiale, quod admittere non recusant illi Catholici, qui dicunt Deum determinare voluntates hominum ad materia-

lia peccatorum. Denique poterit negari ultima illatio, quia, licet anima humana non sit corporea, est corpori conjuncta, et ideo pendet a corpore in suis actionibus non intellectualibus; et hoc satis esse dicent, ut, mediante cœlesti influxu in corpus, et sensus externos et internos, determinetur ad unum, etiamsi non satis sit ut necessitetur.

19. *Respondetur.* — Respondemus tamen, ex doctrina Sanctorum Patrum, et ex evidenti ratione, non minus falsum esse dicere, voluntates hominum determinari ad unum per influxum astrorum, quam necessitari; quia stellæ naturaliter influunt ac necessario quantum possunt; ergo si possent nostras voluntates ad unum determinare, illa determinatio esset mere naturalis, physica, et necessaria, et præveniens usum humanæ libertatis; non enim esset in nostra potestate illam impedire, neque in potestate cœlorum illam suspendere aut moderari; ergo talis determinatio infert necessitatem, vel potius est idem cum illa, et quasi descriptio illius, quia necessitari nihil aliud est, quam determinari ad unum per actionem necessariam, quæ non sit in potestate illius qui determinari dicitur. Sic ergo infallibilitas futuri effectus, quæ ex tali determinatione provenit, optime infert libertatis eversionem et inductionem necessitatis simpliciter, quia est necessitas antecedens ac mere naturalis, non consequens. Et ideo non est simile de scientia, nam infallibilitas ejus non est antecedens, sed consequens, nec est in causa prædeterminata ad unum, sed in effectu libere futuro, et objective præsentem in æternitate. Quod autem dicebatur de Deo determinante nostram voluntatem, antecedente aliquo influxu ab ipso solo procedente, falsum quidem est, sed non in eodem gradu certitudinis, quo ille error quem nunc improbamus. Quia possent nonnullæ differentiæ inter Deum et cœlum assignari; nam Deus movet libere, cœlum naturaliter; Deus suavi modo, et sapientia ac libertate sua moderando, et accommodando motionem; cœlum vero operatur mere naturaliter, et quantum potest; Deus denique movet spiritualiter; cœlum mere materialiter. Fateor tamen has differentias adeo esse materiales (ut sic dicam), ut negari non posse videatur, quin ex prædicta æquiparatione, et ex doctrina Patrum in præsentem materia magnum sumatur argumentum contra illam sententiam in illo sensu intellectam. Sed nunc de illo puncto non tractamus.

20. *Posito influxu illo cœlesti in nostram voluntatem, sequitur nulla esse peccata.* — Ad illud vero de causa peccati respondeo, posito illo genere influentiæ cœlestis in nostram voluntatem, potius sequi nulla esse peccata, quia sine libertate non peccatur, tunc autem nulla esset libertas. Essent tamen conversiones ad objecta turpia et prava, quæ, si libere fierent, essent peccata. Et ita evidenter sequitur ex illa positione, ea, quæ nunc sunt peccata et nobis tribuuntur, quia libere fiunt a nobis, posita illa hypothesi, Deo fuisse tribuenda quoad illam turpitudinem, quam tunc ex necessitate haberent; hæreticum autem est dicere primam causam et radicem omnium actionum, quæ ab homine turpiter fiunt, in Deum esse referendam. Neque hoc admittent Theologi, qui alias tribuunt illam determinationem Deo, qui cum illa conantur componere libertatem, ratione cujus salvari putant, quod malitia in hominem, et non in Deum refundatur. An vero nodum satis expedit, lector attente consideret; nos enim de hac re alibi copiose disputavimus. Ad ultimum denique respondetur, non minus evidens esse, corporalem causam non posse determinare ad unum spirituales voluntates de se liberam, ac non posse illam necessitare; tum quia ostensum est hæc duo idem esse, maxime respectu causæ naturaliter agentis; tum etiam quia neutrum fieri potest, nisi per influxum directum et immediatum in ipsam voluntatem. Nam sensus et sensibilia objecta non habent vim determinandi ad unum voluntatem, quacumque ratione aut modo proponantur, nisi ita perturbentur, ut rationis usus impediatur, quod non fit in actionibus humanis, de quibus loquimur, et quæ futura contingentia vocantur, de quibus fiunt astrologicæ prædictiones, quas improbamus.

21. *Has prædictiones esse superstitiosas, si ab astris fiant, ut pura sunt signa.* — Venio ad aliud membrum propositionis assumptæ, videlicet, si hæc prædictiones fiant ex astris, ut pura signa sunt, non ut sunt causæ, superstitiosas esse. Tunc enim procedit generalis doctrina supraposita: nam talia signa non sunt signa naturalia, quia nec sunt causæ determinatæ rerum futurarum, ut supponitur; nec sunt effectus earum, ut per se notum est; neque habent cum illis communem causam, in cujus influxu necessario connectantur. Ergo sunt signa ad placitum significantia, et ex illis quaeritur cognitio non in vi inventionis, sed in vi alicujus disciplinæ. Hæc autem non potest esse

nisi dæmoniaca, ut in superioribus generaliter ostensum est; ergo in tali disciplina intervenit consortium et pactum tacitum cum dæmone, et consequenter omnis superstitio, quæ in illo continetur, prout supra satis explicatum est. Quin potius omnia alia superstitio divinatoria in hoc fundata esse creditur; nam omnia fere alia signa vana divinationum in elementis, aut circulis, aut figuris confictis, vel aliis hujusmodi, fiunt observando certam aliquam siderum dispositionem, quasi inde omnia pendeant.

22. *Objectio.* — *Fit satis.* — *Cur non possit quis uti hac arte a dæmone docta, posset vero uti philosophia.* — Sed aiunt istius artis amatores, suis regulis et experimentis invenire, vera esse quæ prædicuntur per talis artis peritiam, se autem solam veritatem quaerere, quæ, ubicumque inventa fuerit, amabilis est, et juste arripitur potest, etiamsi ibi ab ipso dæmone reposita fuerit; sicut esset licitum thesaurum absconditum in visceribus terræ, etiamsi ab ipso dæmone ibi fuisset absconditus, extrahere. Respondemus imprimis, veritatem occultam a dæmone discere vel inquirere, semper esse malum; et hoc sensu falsum est, licitum esse arripere veritatem a dæmone. Eodemque modo, si ad effodiendum thesaurum occultum oporteret a dæmone discere ubi esset, non liceret id quaerere ab illo, quia jam iniretur societas cum illo. Secus vero esset si alias patefactum esset, ubi fuisset absconditus thesaurus; nam tunc, licet opera dæmonis ibi esset repositus, licitum esset illum effodere, quia hoc nullum esset pactum cum dæmone. Atque eadem proportionem, si quis ope dæmonis didicisset veram philosophiam, quæ semel acquisita jam non penderet ex testimonio dæmonis, sed ex suis principiis certis, tunc licitum esset inde discere naturalem veritatem, quia tunc jam nullum esset cum dæmone commercium. Non est autem sic in præsentem, sed credulitas prædictionis semper nititur in dæmonis auctoritate, qui signum imposuit, seu (quod idem est) hominibus persuasit talia astra esse signa talium futurorum, et vera significare. Unde ulterius dicimus falso supponi, in tali prædictione vel inquisitione inveniri veritatem. Imo qui hoc supponit, jam fidem dæmoni adhibet, et cum illo pactum init. Nec refert quod interdum eveniant quæ sic prædicuntur; quia, ut supra dixi cum Augustino, de Divin. Dæmon., cap. 5, et 2 de Doctr. Christ., cap. 24, hoc et est rarum et casuale, et sæpe ab ipso

dæmone procuratum ad decipiendos homines. Unde fit ut per talem artem quasi obligentur dæmones ad procurandum, ut eveniant ea quæ per astra juxta suas institutiones prædicuntur, et consequenter ut homines, illis utendo, tacite implorent auxilium dæmonum, ad hoc ut eveniant ea quæ ipsi prædixerunt.

23. *Aliqui dicunt astra esse signa a Deo imposita ad significandum.* — Solent vero aliter mathematici respondere, negando illationem illam: Astra observantur ut pura signa; ergo ut dæmoniaca signa. Dicunt enim, potius esse signa divina, quia Deus (inquiunt) in cælo mediis astris scripsit futura omnia, quantumvis contingentia et libera, ita interpretantes illud Genes. 1: *Et sint in signa, et tempora, et dies, et annos.* Astrologia ergo docens significationem hanc astrorum non est dæmoniaca, sed divina scientia. Soletque hujuscemodi sententia tribui Origeni, apud Euseb., lib. 6 de Præp., cap. ult., ubi, postquam probavit late stellas non esse causas nostrarum actionum, significat non esse inconveniens esse signa a Deo instituta, quia significatio non ita repugnat libertati nostræ, sicut efficientia. Dei enim præscientia non præjudicat libertati; ergo nec signa per eam data, ut constat de prædictionibus in Scriptura contentis: *Sic enim (ait) fieri potuit cælum tanquam liber a Deo conscriptus, ad futura significanda.* Adducitque orationem quamdam Joseph, in qua dicit: *Legi in tabulis cæli quæcumque contingent vobis, et filiis vestris;* et illud Isaia 34: *Complicabuntur cæli ut liber,* quia nimirum ejus significata adimpleta jam erunt. Eademque opinio tribuitur Alberto Magno, in Speculo. Et ita sensit Pet. Aliaco, lib. de Legibus et sectis, et quæst. 30 in Gen. Denique Augustinus, l. 5 de Civit., cap. 1, hanc attingens evasionem ait: *Non enim hominum mediocriter doctorum, fuit ista sententia.*

24. *Erroneum est dicere futura contingentia posse certo cognosci ex astris.* — Respondeo, quocumque modo asseratur futura contingentia posse certo cognosci ex sideribus, erroneum esse, et uti tali arte esse superstitiosum; absolute enim et sine ulla distinctione damnatur ab Ecclesia; et Jerem. 10, quasi ad irridendam illam evasionem, dicitur: *A signis cæli nolite metuere, quæ timent Gentes, quia leges populorum vana sunt.* Sive ergo timeantur ut causæ, sive ut signa, vanum est. Unde Origenes, supra, hoc ipsum testimonium adducens, non videtur persistere in prio-

ri sententia, sed concludit: *Jeremias autem ut homines ad seipsum convertat, et ut formidinem quæ a signis impendat, auferat, ac ut omnem forsitan hujusmodi opinionem ab hominum animis dejiciat: A signis, inquit, cæli non timeatis.* Sentit ergo radicatus esse tollendam talem de signis cæli opinionem, quia quomodo-cumque ex illis possent præsciri certo futura, eadem sollicitudo, anxietas, et perniciosa curiositas in animis hominum remaneret. Et præterea etiam isto modo non excluderetur pactum tacitum cum dæmone. Esto enim haberent astra a Deo talem significationem, unde, quæso, esset hominibus nota? Certe Deus illam non revelavit; ubi enim est talis revelatio. Numquid in regulis mathematicorum? At illæ incertissimæ sunt, et sæpissime deficiunt ac mentiuntur, quod est dæmonis proprium; ergo oportet ut illa significatio quæretur a dæmone, tanquam ab eo qui illam cognoscit, et per eam præscit futura, et sic eadem superstitio committitur. Addimus denique falsum omnino esse astra esse imposita ad hujusmodi significationem, quod Augustinus supra demonstrat argumento facto de geminis et variis illorum moribus; nam, sicut indirecte infertur eos non necessitari a cælo, ita convincitur, non significari. Quia stellæ significantes, et concursus seu aspectus earum, idem est, ut supponitur; ergo non potest de uno gemino significare quod erit malus, et de alio quod erit bonus, quia unum signum, in se uniforme, et eodem modo se habens, non potest in duobus natis sub eodem signo contraria significare; vel, si in utroque significat bonitatem vel malitiam, in altero falsum est signum, et non est a Deo. Quod si dicantur esse veluti æquivoca signa ad plura significandum imposita, tunc incerta et æquivoca redditur tota significatio, nec potest certis regulis comprehendere, quas mathematici tradunt; sed oporteret singulas significationes seu impositiones antea præsciri, per revelationem ejus qui talia signa imposuit; unde esset superflua (quia revelatio per se sufficit), et ad salvandas astrologorum vanitates est prorsus inutilis.

25. *Explicantur testimonia Scripturæ in contrarium allata.* — Testimonia vero Scripturæ, quæ pro illa significatione suadenda afferuntur, nullius momenti sunt. Nam verba Genes. 1 ab omnibus Patribus intelliguntur de signis datis a Deo ad numerandos annos, dividendos dies, et cognoscenda tempora apta ad usum hujus vitæ, ut ad navigandum,

seminandum, et alios usus vitæ necessarios. Duplex ergo est expositio: una, ut per illa duo verba idem significetur, et unum explicet aliud; cum enim dictum esset: *Ut sint in signa,* additum est, *et tempora,* id est, in signa temporum, quæ tempora sunt dies et anni. Ita fere August. in Imperf. Genes., cap. 13. Alia est, ut sint signa æstatis et hyemis, ita ut tempus seminandi indicent alia, alia metendi, alia navigandi: *Ita ut (ait Cyrillus Hierosol., Catech. 6) homo in navi sedens, et incertis fluctibus navigans, in stellam aspiciens dirigat navem.* Et infra dicit, per solem contulisse pulehritudinem diei, per lunam noctis tenebras consolatum esse. Et hæc est expositio etiam Basili, Ambrosii et aliorum ibi, quam Augustinus dicto cap. 13 complectitur. Alter locus Isaia varias habet expositiones, quæ in Benedicto Pereira legi possunt, tom. 1 in Genes., in lib. 2, cap. 3, contra divinationem ex astris. Sed cum constet locutionem illam esse metaphoricam, nullum ex ea potest firmum argumentum sumi. Ut enim demus metaphoram in hoc consistere, quod sicut liber involutus legi non potest, ita nec in cælis post judicii diem legi poterit, nihilominus non inde sequitur nunc omnia futura posse in eo legi, neque enim in quolibet libro res omnes leguntur. Cæli ergo jam tunc non significant id quod significare naturaliter possunt, nimirum, serenitatem et pluviam, ver et hyemem, tempus navigandi, vel seminandi, etc.; hæc enim et similia sine motu cæli non significantur, sicut neque fiunt; quia ergo tunc motus cessabit cælorum, ideo complicabuntur sicut liber. Vel generalius, quia usus libri est ad legendum, tunc solet complicari, quando jam non est usui; cæli ergo complicari dicuntur, quia usus eorum, influentiæ, et ministeria varia cessabunt. Vel denique exponi potest ille locus per alium Apocalyp. 6: *Et cælum recesit, sicut liber involutus.* Quod dictum est de tribulatione futura tempore Antichristi, de qua dixit Christus, Matth.: *Sol obscurabitur, et luna non dabit lumen suum.* Sic ergo recedet cælum, non motu locali, sed ab oculis hominum, sicut recedere solet liber involutus, quia litteræ ejus videri non possunt. Oratio autem illa Joseph, quam citat Origenes, non solum canonica non est, verum neque ullam habet auctoritatem, eamque rejicit Athan. in Synopsi, ut notavit Perer., Genes. 49, in principio.

26. *Ex astris non possunt prædici futura,*

quæ ex sola Dei voluntate pendent. — Atque ex hac assertionem a fortiori colligitur, non posse ex astris prædici futura, quæ ex sola Dei voluntate pendent. Nam liberior est voluntas Dei, multoque cælis superior quam voluntas humana, et ideo longe gravius peccatum est, velle ex astris prædicere quid Deus sua libera voluntate facturum sit, quam quid homo. Est etiam longe impossibilius, quia de homine aliqua saltem conjectura forte sumi potest propter actionem cæli in corpus, cujus inclinationem solet sequi anima. At Dei voluntas omnibus modis altior est; et neque directe, neque indirecte, neque per se, neque per accidens, eam potest inclinare cælum, sed ipsa regit et gubernat cælum, prout vult. Unde fit, ut etiam ipsi naturales effectus futuri ex necessaria influentia cæli, prædici non possint ex astris cum tanta certitudine, ut non sint subjecta mutationi et defectui, si Deus voluerit effectus impedire. Et ita est intelligenda Gloss. in cap. *Non licet*, 26, quæst. 5, quam sequitur Abbas, in c. 2 de Sortileg., num. 7, cum dicit posse hos effectus prædici ab astrologis, sed non ut habentes necessitatem. Ratio autem quam isti auctores subdunt, scilicet, quia corpora cælestia sunt signa rerum, et non causæ, non est ad rem, nec veritati Theologicæ consentanea, ut ex dictis patet. Ratio ergo est, quia non sunt prima causa, sed illius providentiæ subjecta. Valde ergo errarunt, qui somniarunt, effectus etiam externos, et corporales, factos in universo ex peculiari providentia vel voluntate Dei, potuisse in astris præcognosci, ut sunt diluvium, Christi Nativitas, et similes. In quo errore dicitur fuisse Petrus de Aliaco, quem in Italia nonnulli imitati sunt, contra quos legi potest Joannes Pius Mirandulanus, libro 2 et 3 contra astrologos.

27. *Præterita etiam vel præsentia, hominibus occulta, ex astris non agnoscuntur.* — Secundo ampliatur posita assertio, ut non solum in futuris, sed etiam in rebus jam factis, vel quæ actu fiunt, si ita sunt occultæ, ut humano modo sciri non possint, locum habeat. Ita docent omnes auctores citati, et specialiter Alexand. Alens., 2 part., quæst. 164, memb. 63, et Turrecrem., in cap. *Illos*, 26, q. 2, a. 4, ubi docent, hac ratione grave crimen esse investigare de rebus clam furto sublatis per judicia astrorum, et inspectionem astrolabii, ubi sint, aut a quo sublatae sint. De quo extat cap. in jure *Ex tuarum*, de Sortilegiis, ubi sacerdos, qui cum quodam